

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 12 0 У 005279 16 Увп
Бања Лука, 12.7.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија овог суда Смиљане Мрше предсједника вијећа, Страхине Турковића и Едине Чупељић чланова вијећа, уз учешће Мире Мачкић као записничара, у управном спору по тужби Министарства (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од 20.8.2015. године тужене Управе, у предмету забиљежбе законске хипотеке на непокретностима, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 У 005279 15 У од 25.12.2015. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 12.7.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба против уводно означеног акта тужене, којим је поништено рјешење Управе, Подручне јединице У. број ... од 17.6.2015. године. Тим рјешењем дозвољава се укњижба законске хипотеке у колони Ц листа земљишно-књижног улошка број ... к.о. З. на некретнинама означеним као к.ч. број ... у нарави пословна зграда у привреди у површни од 1795 м², електроенергетски објекат у површини од 9 м² и економско двориште у површини од 8196 м², својина „Т.“ д.о.о. Б., ул. П. бб, К., а на основу извршног рјешења о принудној наплати пореза Министарства финансија, Пореске управе, Подручног центра Б. број ... од 22.4.2015. године и рјешења број ... од 24.02.2015. године, а ради обезбјеђења наплате неизмирених пореских обавеза у износу од 11.439,83 КМ са припадајућом каматом.

Одбијање тужбе суд је образложио прихватањем разлога из оспореног акта да првостепени орган у поступку доношења рјешења није водио рачуна о обавези из одредбе члана 42. став 2. Закона о земљишним књигама Републике Српске („Сл. гласник РС“ број 67/03, 46/04, 109/05 и 119/08, у даљем тексту: ЗЗК) да земљишно-књижни референт, поступајући по захтјеву за укњижбу законске хипотеке, мора утврдити да ли подаци поднесеног захтјева одговарају подацима у земљишној књизи, а у конкретном случају ти услови нису били испуњени, јер рјешење о принудној наплати гласи на име „Т.“ – Т.“ д.о.о. из У., а упис хипотеке је затражен на некретнинама означеним као к.ч. ... уписане у зк. ул. бр. ... к.о. З. на име „Т.“ д.о.о. из Б. па будући да се ради о два различита привредна субјекта то је правилно поништено првостепено рјешење и предмет враћен на поновно одлучивање.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање (у даљем тексту: захтјев), тужилац побија нижестепену пресуду из разлога садржаних у одредби члана 35. став 2. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС). Истиче да је Министарство финансија, Пореска управа, Подручни центар Б. покренуло поступак принудне наплате од пореског обвезника „Т. – Т.“ д.о.о. Б., ул. П. број 157, К. ЈИБ ..., ПЈ Б. ул. С. Д. ЈИБ ... на основу рјешења Пореске управе - Сектор за контролу, истраге и обавјештајне послове – Одјељење за контролу великих пореских обвезника број ... од 05.01.2015. године и издало рјешење за принудну наплату; да је оснивач „Т.“ д.о.о. Б., уједно и оснивач „Т. – Т.“ д.о.о. Б., па будући да је чланом 53. Закона о пореском поступку („Сл. гласник РС“ број 102/11, 108/11, 67/13, у даљем тексту: Зпп), прописано да ако порески обвезник не плати обавезе које је утврдила Пореска управа у року одређеном у рјешењу о утврђивању пореске обавезе успоставља се законска хипотека на имовини и имовинским правима обвезника у корист Пореске управе ради измирења пореске обавезе; да је чланом 145. став 1. Закона о стварним правима („Сл. гласник РС“, број 124/08, 3/09, 58/09, 95/11 и 60/15 – у даљем тексту: ЗСП) прописано да се заложно право оснива на одређеној ствари или праву као залогу на основу правног посла (добровољно заложно право), судске одлуке (судско заложно прво) или закона (законско заложно право), а ставом 2. тог члана је дефинисано да је заложно право основано кад су испуњени законом прописани услови. Наглашава да је чланом 152. тачка 1. тог закона регулисано да се законско заложно право оснива према одредбама прописаним посебним законом, а ставом 2. тог члана да се законско заложно право на непокретностима уписује у земљишну књигу на захтјев заложног повјериоца, па да је имајући у виду изнесено, заложно прво засновано по самом закону, а сам упис законске хипотеке има декларативни карактер, те да је неиспуњавањем пореске обавезе од стране дужника „Т. – Т.“ д.о.о. Б. настала хипотека на некретнинама пореског обвезника „Т. – Т.“ д.о.о. Б.. Напомиње да је чланом 36. став 1. Зпп регулисано да пореску обавезу правног лица или другог субјекта који се гаси као посљедица статусних промјена испуњава његов правни наследник, а чланом 33. Правилника о принудној уплати („Сл. гласник РС“ број 10/02, у даљем тексту: Правилник) регулисано је да лице које прими имовину од другог лица одговорно за обавезе тог лица. Такође наводи да је чланом 13. тачка 9. Закона о привредним друштвима („Сл. гласник РС“, број 127/08, 58/09, 100/11 и 67/13) дефинисано да у случају преноса удјела, односно акција, ако овим законом није друкчије уређено, да су преносилац и стицалац солидарно одговорни за обавезе преносиоца у вези са улогом насталим прије преноса, а чланом 15. тачка 1. тог закона да командитори командитног друштва као и чланови друштва са ограниченом одговорношћу и акционари акционарског друштва могу према трећим лицима лично одговорати за обавезе друштва ако злоупотребе привредно друштво за незаконите или преварне циљеве или ако имовином привредног друштва располажу као са својом имовином на начин као да привредно друштво не постоји. Предлаже да се захтјев уважи и побијана пресуда преиначи на начин да се тужба уважи и оспорени акт поништи.

Тужена у одговору на захтјев истиче да остаје код навода датих у образложењу оспореног акта.

„Т.“ д.о.о. Б., заинтересовано лице у овом управном спору, у одговору на захтјев истиче да је тачна тврдња тужиоца да се на основу релевантних прописа заснива заложно право на имовини пореског обвезника али овдје је суштина та што је заложно право првостепеним рјешењем засновано на имовини заинтересованог лица које није порески обвезник јер су „Т.“ д.о.о. Б. и „Т. – Т.“ д.о.о. Б. два различита правна субјекта

који имају чак и различите осниваче па једно од тих друштава не одговара за обавезе другог. Нико не спори право тужиоцу да заснује заложно право на имовини пореског обвезника, али ово право није могао засновати на имовини заинтересованог лица као трећег субјекта што је правилно уочила тужена као и нижестепени суд. Предлаже да се захтјев одбије као неоснован.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговоре на захтјев, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произлази да је тужилац Републичкој управи за геодетске и имовинско-правне послове, Подручној јединици У. дана 17.6.2015. године поднио захтјев за забиљежбу законске хипотеке на непокретностима уписаним у зк. ул. бр. ... к.о. З., а на основу рјешења о принудној наплати пореза број ... од 22.4.2015. године и рјешења број ... од 05.1.2015. године, да је првостепеним рјешењем број ... од 17.6.2015. године дозвољен упис законске хипотеке у Ц листу зк. ул. бр. ... к.о. З. на некретнинама означеним као к.ч. број ... у нарави пословна зграда у привреди у површини од 1795 м², електроенергетски објекат у површини од 9 м² и економско двориште у површини 8196 м² својина „Т.“ д.о.о. Б.. Оспореним актом је уважена жалба заинтересованог лица „Т.“ д.о.о. Б., поништено првостепено рјешење и предмет враћен на поновно одлучивање. Побијаном пресудом одбијена је тужба као неоснована и одржан на снази оспорени акт.

Побијана пресуда је правилна и законита.

Није спорно да је одредбом члана 53. став 1. Зпп, прописано да у случају да порески обвезник не плати пореску обавезу, истеком законског рока за плаћање пријављених обавеза или у року одређеном у извршном рјешењу о утврђивању обавезе, Пореска управа покреће поступак успостављања законске хипотеке на непокретностима обвезника у корист Пореске управе ради обезбјеђења наплате пореских обавеза. Ставом 2. овог члана је регулисано да се законска хипотека заснива даном укњижбе у регистар непокретности и брише након измирења пореских обавеза. На основу става 3. овог члана, Пореска управа има право и обавезу да судским путем наплати пореске обавезе из вриједности непокретности на којој је укњижена хипотека. Сходно одредби става 4. овог члана, Пореска управа прикупља, по службеној дужности, све релевантне информације о постојању имовине на коју се може успоставити заложно право, односно хипотека достављањем захтјева за достављање података надлежним органима и организацијама које воде јавне регистре о имовини пореских обвезника, те вршењем пописа имовине, ако је то неопходно, у складу са овим законом.

Из података списка произлази да се рјешење о принудној наплати односи на пореског обвезника „Т.-Т.“ д.о.о. У. ЛИБ ..., а да су некретнине на којима је тражен упис законске хипотеке уписане као својина „Т.“ д.о.о. Б. ЛИБ ... па је правилно оспореним актом уважена жалба заинтересованог лица „Т.“ д.о.о. Б. и поништено првостепено рјешење јер подаци из поднесеног захтјева и рјешења о принудној наплати не одговарају подацима у земљишној књизи, а обавеза је земљишно-књижног референта, како је то правилно закључила тужена, да у смислу одредбе члана 42. став 2. ЗЗК, провјери да ли подаци из поднесеног захтјева и рјешења на основу којег се тражи укњижба законске хипотеке одговарају подацима уписаним у земљишној књизи, јер

услов за упис законске хипотеке јесте да су подаци који се односе на пореског обвезника идентични уписаним подацима у земљишној књизи. У овом случају је утврђено да се некретнине, на којима је тужилац затражио упис законске хипотеке, воде на заинтересованом лицу, „Т.“ д.о.о. Б., а да рјешење о принудној наплати гласи на другог правног субјекта „Т. Т.“ д.о.о. Б..

Позивање тужиоца на одредбе члана 145. ЗСП није спорно јер су том одредбом дефинисане врсте хипотека као и начин испуњавања услова за упис хипотеке у земљишне књиге и члан 152. тог закона којим је дефинисано да се заложно право на непокретностима уписује у земљишну књигу на захтјев заложног повјериоца и од тада тај упис има правно дејство према трећим лицима.

Позивање на одредбе члана 36. Зпп, члан 33. Правилника и члан 13. и 15. Закона о привредним друштвима није од утицаја на рјешење ове управне ствари јер тужилац није доказао да је дошло до статусних промјена правног субјекта који је порески обвезник у правног субјекта који је уписан као власник наведених непокретности, односно да је „Т. – Т.“ д.о.о. Б., престао постојати као правни субјект (да се угасио) а да је његову имовину, па према томе и обавезе преузео „Т.“ д.о.о. Б..

Тужилац није доставио никакве доказе који би потврдили његове наводе да је оснивач „Т.“ д.о.о. Б. уједно и оснивач „Т. – Т.“ д.о.о. Б., односно да се ради о повезаним лицима па се ти наводи из захтјева не могу прихватити као основани.

Из тих разлога правилно је тужена закључила да првостепени орган није поступио по одредби члана 42. став 2. ЗЗК, па су постојали разлози за уважење жалбе „Т.“ д.о.о. Б., заинтересованог лица у овом управном спору, и поништење првостепеног рјешења, јер наведене непокретности нису уписане у земљишној књизи као својина пореског дужника „Т.-Т.“ д.о.о. Б.. Те разлоге поништења првостепеног рјешења је правилно подржао и нижестепени суд побијаном пресудом.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да побијаном пресудом није остварен ни један разлог њене незаконитости из одредбе члана 35. став 2. ЗУС, па се, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, захтјев тужиоца одбија као неоснован.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић